



# VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Lliurament de la medalla de la  
Universitat de València a Juan José  
Barcia Goyanes

Discurs del Sr. Rector Pedro Ruiz Torres

València, 15 de setembre de 1997



## ACTE DE LLIURAMENT DE LA MEDALLA DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA AL DR. JUAN JOSÉ BARCIA GOYANES

L'acte que avui ens reuneix té com a objectiu retre un merescut homenatge al professor Juan José Barcia Goyanes, a qui ha estat concedida la medalla de la Universitat de València en atenció a la proposta feta pel Departament de Ciències Morfològiques i la Facultat de Medicina i Odontologia.

La concessió de la medalla de la Universitat a una persona que en forma part des de fa gairebé 70 anys, es pot explicar per si mateixa perquè els mèrits acadèmics del prof. Barcia per accedir a tal distinció són tants que resulta vertaderament difícil glossar-los. I una vegada més les paraules poden resultar insuficients per traçar el seu perfil humà i científic.

El prof. Barcia, gallec de naixement, però valencià d'adopció, entre altres coses perquè va ser nomenat fill adoptiu de la ciutat de València, va arribar a la nostra universitat l'any 1929 com a catedràtic d'anatomia i en ella ha desenvolupat tota la seua tasca docent, assistencial i investigadora. Catedràtic d'anatomia de la Facultat de Medicina durant 42 anys, va ser també degà d'aquesta Facultat del 1945 al 1969 i rector magnífic de la Universitat de València fins al 1972, data de la seua jubilació.

Com a cap de servei de l'Hospital Provincial de València i com a neurocirurgià, va ser pioner en la utilització de nombroses tècniques diagnòstiques i terapèutiques i va posar les bases per al desenvolupament d'aspectes que han continuat alguns dels seus nombrosos deixebles, entre els quals hi ha els seus fills, un d'aquests, el prof. Juan Luis Barcia Salorio, també catedràtic d'aquesta Universitat, ha estat guardonat recentment per les seues aportacions a la neurocirurgia.

L'obra del prof. Barcia Goyanes no s'estén solament pel camp de l'anatomia en el seu sentit clàssic i de la neurocirurgia. La seua vasta cultura i el seu profund coneixement de diferents llengües li ha permès investigar en aspectes relacionats amb la nomenclatura anatòmica i si als anys 50 i 60 es va ocupar de les nòmimes anatòmiques de Jena i de París, als 90 ha pogut concloure la seua obra *Onomatología Anatómica Nova. Historia del Lenguaje Anatómico*, publicada en 10 volums per la nostra universitat i a la qual ha consagrat la major part del seu fecund període de jubilació, culminant així les investigacions i les publicacions que havia realitzat des de molts anys enrere.

Resulta excepcional que algú arribe a gaudir de 25 anys de jubilació, pero encara ho és més que ho faça amb plena capacitat física i intel·lectual i que decideisca dedicar aquest període a completar una obra que, en opinió dels experts, només persones amb la formació i la capacitat del prof. Barcia podrien dur a terme. Si la longevitat no és mèrit personal, sí que ho és la tasca d'investigació i la producció científica realitzada al llarg de tota la seua vida i en especial en els darrers anys pel prof. Barcia Goyanes.



Va ser fundador d'algunes de les revistes que han permès la difusió dels avanços mèdics entre els professionals valencians, una de les quals, *Archivo español de Morfología*, ha tornat a veure la llum recentment i té el professor Barcia com a membre destacat del seu Consell Editorial.

El seu profund coneixement de l'anatomia i la seua capacitat d'anàlisi i reflexió li han permès, d'altra banda, ocupar-se de la revisió de l'obra de qui ha estat considerat el pare de l'anatomia moderna, Vesalio, una tasca que ha completat amb la publicació del llibre "El Mito de Vesalio", en el qual fa palesos els errors en que havien incorregut els tractadistes que fins ara se n'havien ocupat.

El professor Barcia és membre de nombroses societats científiques i institucions nacionals i internacionals, entre les quals la Reial Acadèmia de Medicina de València, de la qual és president d'honor. Moltes han estat, també, les institucions que han reconegut la seua feina i han atorgat els màxims honors a qui fa només uns mesos feia les seues noces de platí amb l'exercici de la medicina, que continua practicant.

És indubtable que els seus mèrits personals, acadèmics i científics són més que suficients per justificar la concessió de la medalla de la Universitat de València, però es donen unes altres circumstàncies que expliquen que aquesta decisió s'haja pres ara. D'una banda, la proximitat de la celebració del V Centenari de la fundació de la Universitat fa aconsellable l'homenatge a les persones que van dedicar anys de la seua vida al govern de la Institució coma rector, i van contribuir que aquesta poguera mantenir 5 segles d'activitat.